

[Hanne Reintoft.]

børnetilskud osv. ville stille disse familier dårligere, men allerede i 1967 gjorde jeg opmærksom på, at den hjælp, der kan ydes efter forsorgslovens § 58, er meget begrænset, fordi den ikke må overstige et beløb svarende til, hvad der kan ydes som invalidepension på mellemste trin eller som folkepension. Samtidig gjorde jeg opmærksom på, at vurderingen af mindre formue og dermed hindring af ydelse af hjælp erfaringsmæssigt bliver meget forskelligt fortolket fra kommune til kommune. Socialdirektøren i Århus, til hvem statsministerens manglende lovkendskab nu svier, henvendte sig da også i 1967 til udvalget og understregede, at denne lovgivning var stram og svær at administrere.

Paragraffen er yderligere forringet samtidig med den forhøjelse, der er sket af dagpengene ved ledighed, og det efterslæb, pensionsberegningen har fået.

Men kort og godt: forsorgsloven er ikke tilstrækkelig omfattende til at afhjælpe de økonomiske problemer, der opstår ved langvarig ledighed, med en kun 80 pct.s dækning for tab af indtægt. Statsministeren har henvist til denne bestemmelse, og hvis ministerens ord skal tages alvorligt, må det i og for sig skønnes, at de har indeholdt et tilsagn om at få bestemmelsen forbedret. Jeg vil herefter gå ud fra, at der kan komme et løfte om et udspil fra socialministerens side til en forbedring af den lovgivning, som man altså har ment kunne hjælpe f. eks. de 20-30 pct. arbejdsledige inden for byggefagene.

Lad mig understrege, at det ikke kan vente; det er nu, der er voldsom ledighed inden for visse fag, og det er nu, der nærmest er panik på en række socialkontorer. Jeg talte selv med Århus socialkontor forleden dag; de var meget overanstrengte og besværede af denne sendte folk derop ud fra falske præmisser.

Socialministeren (Nathalie Lind): I det brev, som statsministeren har sendt til murersvendenes fagforening i København og Århus og nogle andre kommuner, siges det, at der undtagelsesvis — undtagelsesvis — kan ydes hjælp til supplement af ydelser efter de sociale sikringsordninger, og som

eksempel på, hvornår en sådan hjælp kan ydes; er der i brevet nævnt store forsørgerbyrder, det vil sige mange børn, eller stor husleje. Der er altså ikke i statsministerens svar givet udtryk for, at der i almindelighed kan ydes tillægshjælp til arbejdsløshedsunderstøttelse, og det er beklageligt, hvis nogen, som fru Hanne Reintoft fremstiller det, har fået et andet indtryk af statsministerens svar.

Satserne for arbejdsløshedsunderstøttelse er som bekendt gennem de senere år forhøjet ikke ubetydeligt, og man må gå ud fra, at de er på et niveau, der er tilfredsstillende i de sædvanlige tilfælde. I særlige tilfælde er der altså mulighed for hjælp efter forsorgsloven. Jeg ved, at bestemmelserne bliver benyttet, men det kan kun blive en subsidær hjælp efter forsorgsloven; og det er min opfattelse, at det fortsat må være over sikringslovgivningen, at spørgsmålet om ydelser til dem, der ikke har arbejdsindtægter, løses, og at det er rigtigt, at vi fastholder den praksis, at forsorgsloven kun anvendes, når der er en særlig trang til stede. Derfor kan jeg altså ikke imødekomme fru Hanne Reintofts ønske om en ændring af forsorgslovens regler på dette område.

Hanne Reintoft: Jeg havde egentlig så ondt af socialministeren, fordi hun skulle stå og udrede statsministerens fejltagelse, og det var også derfor, jeg prøvede at formulere spørgsmålet til ham selv, men min medlidenhed er sunket en smule. Jeg er da ganske enig i, at vi burde have en 100 pct. dækning for tab af arbejdsindtægter, men jeg var ikke klar over, at socialministeren mente, at disse problemer skulle løses over sikringslovgivningen. Her kan vi måske forvente en ny holdning. Men er ministeren da ikke klar over — det er man på alle landets socialkontorer — at den omtalte paragrafs hjælpemuligheder er blevet forringet på grund af dagpengenes forskydning i forhold til pensionerne? Den er endnu mindre værd, end den var i 1967, og der blev gjort opmærksom på det i 1967 både fra min og anden side. Men hvis ikke man vil gøre noget ved det nu, ser jeg ikke anden udvej, end vi selv må komme med et forslag til en lovændring og fremsætte det som et ordinært lovforslag.